Een Strijd tegen 't Recht

DOOR OTTO HÖCKER

(17) VIJFDE HOOFDSTUK. (Vervolg)

Denk niet aan mij ....zij zullen je met vragen trachten vast te zetten : geef hun geen antwoord ! Ze kunnen je er niet toe dwingen! Laat je niet verleiden, antwoord niet ....."

„Maar dat gaat nu toch te ver ! Onder geen omstandigheden zal ik dulden dat men invloed op getuigen uitoefent, gelijk ik zooeven hoorde.... Beklaagde, ga naar uw plaats terug !" donderde de Coroner er tusschen, wien geen enkel in de hoogste opwinding gesproken woord van Ned ontgaan was. „Oogenblikkelijk scheide men die twee personen ! Getuige, ga daar in den stoel der getuigen zitten."

Daarbij wees hij op een verhoogden armstoel, die vlak bij de eveneens verhoogde tafel, waarachter hij zelf zat, en recht tegenover de bank der gezworenen geplaatst was.

„Ik protesteer tegen deze onwettige behandeling," riep Ned luid, die zich met geweld op zijn plaats zag teruggedrongen. „Ik verlang, dat het de getuigen toegestaan zij, de hulp van een advocaat in te roepen. Zij is niet verplicht, zonder zoo iemand een aan haar gestelde vraag te beantwoorden."

„De beklaagde heeft geen recht, hier als zaakwaarnemer van een getuige op te treden," bracht nu de bij den Coroner zittende plaatsvervanger van den districtsadvocaat, een jeugdige, eergierige en streng uitziende jurist in 't midden.

„Ik stoor me aan uw bewering niet, Mr. Murray !" antwoordde Ned scherp. „De getuige is mijn verloofde. Reeds als zoodanig mag zij zonder haar uitdrukkelijke machtiging niet genoodzaakt worden, in een zaak als getuige op te treden, welke mij als beklaagde voor het gerecht roept."

„De getuige kan door de wet onmogelijk als verloofde van den aangeklaagde beschouwd worden," begon de hulprechter met kalme, maar scherp door de zaal dringende stem, „want wij hebben hier voor ons een oorkonde, opgesteld door Alderman Pat Mc. Girr van de City Hall, volgens welke de getuige voor ongeveer tien jaar met denzelfden Huntington Whistler huwde, met wiens moord wij ons hier bezighouden."

„Hebt u gedaan ?" vroeg Ned, nadat 't rumoer bedaard was, dat deze opzienbare verklaring van den officier van justitie in de zaal verwekt had.

Hij stond hoog opgericht, met doodsbleek gelaat, maar met onuitsprekelijke minachting om de bloedelooze lippen. Met een langen, innigen blik omvatte hij het beeld van Ethel, die met een zwakken smartkreet zich naar hem toegewend had, toen 't geheim, dat zij door zoo zware en pijnlijke offers had willen bewaren, nu meedoogenloos voor de heele wereld onthuld werd.

„Mr. Murray, u hadt beter gedaan, deze aangelegenheid te laten rusten. Gelukkig ben ik op de hoogte van de papieren, die u daar voor u hebt. Ik verklaar, dat 't is een waardeloos document, zonder kracht van bewijs. Ik zal u 't bewijs leveren, dat ...."

Maar met kalme en zelfbewuste handbeweging onderbrak hem de jonge aanklager.

„Hier spreek ik. De beschuldigde zal straks gelegenheid hebben te spreken. .... Laat ons deze pijnlijke zaak kort maken," zoo wendde hij zich tot Ethel, die bleek en vermoeid in haar getuigenstoel lag.

„U voert een tooneelnaam. Uw werkelijke naam is Nellie Winkers !"

En daarna, toen Ethel zwakjes zijn vragen naar familie en geboorteplaats beantwoord had, ging hij verder:

„Wel, miss Hastings, zooals u zich nu noemt, u ontkent dus onder uw eigen naam Huntington Whistler gehuwd te hebben, hoewel deze oorkonde allen twijfel buitensluit. Hier ligt echter nog een andere oorkonde, die ook over Nellie Winkers handelt. Uw verklaring op eerewoord, volgens welke u voor tien jaar naar Europa gegaan zou zijn en u daar zeven jaar opgehouden hebben, kennen wij ; maar uit dezen brief van 't bestuur der gevangenis van Sing-Sing ...." .... „Volgt duidelijk," viel de jonge advocaat hem slagvaardig in de rede, terwijl Ethel sidderend de handen voor 't gelaat sloeg, ... „dat een dievegge vier jaar lang staatsverpleging genoten heeft, die brutaal genoeg was, zich voor de werkelijke Nelly Winkers uit te geven, met wier familieverhoudingen zij uitstekend op de hoogte was. Maar dit is ook alles, en deze tweede oorkonde mist evenzeer bewijskracht als de eerste. De werkelijke Nelly Winkers, onder den naam Ethel Hastings een ster in de muzikale wereld, heeft nooit mijn neef gehuwd, noch heeft ooit met de gevangenis kennis gemaakt. Zij is dus voor de wet mijn verloofde en ...."

„Niet zoo vlug, Mr. Whistler," verzocht de hulpdistrictsadvocaat spottend. „Jammer genoeg moeten de voorwendsels voor deze bewijskrachtige feiten wijken" — hij liet een fotografie zien, waaraan een smal strookje beschreven papier vastzat. „Dit portret hier stelt een van ambtswege genomen fotografie voor, welke zich onder n°. 4759 hier in de Roguesgalerij bevindt .... Hulpbode, leg de beeltenis eens aan de getuige en den beklaagde voor. Ik roep iedereen in de zaal op, of hij niet verbaasd staat over de verrassende gelijkenis tusschen dit beeld en de daar op den stoel der getuigen zittende persoon, afgezien natuurlijk van het verschil in jaren. Dit beeld is gemaakt onmiddellijk na de veroordeeling van Nelly Winkers tot een vierjarige gevangenisstraf, en er is een nauwkeurige persoonsbeschrijving aan toegevoegd. Jammer, dat toentertijd het meetsysteem van Bertillon nog niet was ingevoerd, dan had men dit geheele onderzoek niet noodig."

Het portret was ondertusschen van hand tot hand gegaan. Hoofdschuddend hadden de gezworenen het beschouwd en vervolgens opgewonden hun overeenstemmende opinies over de complete gelijkenis te kennen gegeven. Ethel daarentegen was van angst ineen gekrompen, toen zij het beeld in handen kreeg en had opnieuw haar gelaat bedekt. Haar verloofde echter wierp er een vluchtigen blik op om het te onderzoeken. — „Ik dacht het wel !" sprak hij toen „De gelijkenis geef ik onvoorwaardelijk toe. Zij heeft mij zelf óók eens verbluft doen staan, toen ik eenzelfde portret met een fotografie mijner verloofde vergeleek. Ik moest het onderscheid nauwkeurig bestudeeren. Om zulk een moeite te besparen, zal de hulpdistrictsadvocaat wel zoo goed zijn, de bijgevoegde persoonsbeschrijving voor te lezen."

„Jawel, dat wil ik doen !" riep deze nu verrast.

„Ik maak er de jury op attent, dat de getuige ondertusschen tien jaar ouder is geworden .... Derhalve." — hij las het signalement voor — „ gezicht : langwerpig ovaal .... Juist ! Neus : edel, grieksch ... Ook juist ! Haren : blond naar 't bruine toe ...

Ludwig van Beethoven, uit *Mr. Henri Viotta*, Handboek der Muziekgeschiedenis, 2e deel. Haarlem, H. D. Tjeenk Willink & Zoon. 1916. — Het tweede deel van Mr. Viotta's standaardwerk is thans verschenen. Het begint met Beethoven en eindigt in onzen tijd; een afzonderlijk hoofdstuk behandelt de toonkunst in Nederland. Dit rijk met portretten versierde tweede deel, hoezeer ook een studieboek, is toch meer nog dan het eerste deel een leesboek, zóo boeiend dat men door de lectuur wordt meegesleept. Beethoven, Wagner, Mahler, Strauss — van al deze heerschers uit het rijk der muziek schildert de kundige schrijver de grootheid en de beteekenis op een wijze die van een onafhankelijk inzicht getuigt. De uitgever mag met voldoening op deze belangrijke aanwinst van onze muziekliteratuur neerzien.

Ook opvallend juist ! Mond : klein ! Oogen : lange wimpers, groenblauw ...."

„Niet juist !" viel Ned nu scherp in.

„Miss Hastings bezit zwarte oogen en hoopt deze, met uw verlof, ook reeds vóór tien jaar bezeten te hebben."

Algemeene verbluffing in de zaal, waaronder zich heimelijk lachen mengde. De aanklager trachtte zijn ontroering in 't geheel niet te bemantelen ; evenmin de Coroner. Maar zij moesten toegeven, dat er geen vergissing mogelijk was. Al had men zelfs aan een schrijffout in het signalement willen gelooven, dan sprak het portret toch nog voor zich zelf. Hoe verbleekt het ook was : de lichte oogen waren gemakkelijk te herkennen.

„Ik geloof, dat het schitterend bewijs is geleverd, dat miss Hastings niet te Sing-Sing een straf heeft uitgeboet, maar dat een dubbelgangster van haar zich voor Ethel heeft uitgegeven. Daar nu deze onderstelling zwak is geworden, is ook het bewijs wel overbodig, dat miss Hastings ook mijn neef noch in de City Hall hier, noch ergens anders ooit gehuwd heeft. Om verdere vragen te voorkomen, verklaar ik : mijn verloofde heeft een jongere stiefzuster, die Lize Walker heet. Men vermoedt, dat deze zich in dit geval voor hare ongeveer twee jaren oudere stiefzuster heeft uitgegeven, daar zij dit ook reeds vroeger, in minder belangrijke gevallen gedaan heeft." — Murray gaf daarop geen antwoord. Hij was op zóó'n mislukken zijner bewijsvoering zoo weinig voorbereid geweest, dat hij vol ergernis het portret nam en het bij de overige bewijsstukken in een portefeuille stak.

„Goed, maar dat is slechts bijzaak," trachtte hij zijn nederlaag te bemantelen. „Geeft de getuige toe, eergisteren namiddag, om drie uur ongeveer op het kantoor van beklaagde te zijn geweest, daar ongeveer twee uren vertoefd en het na vijf uren weder verlaten te hebben, dus slechts eenige oogenblikken vóórdat Mr. Whistler zelf weer het kantoor betrad ?"

Nog vóór Ned Ethel kon overhalen om het antwoord te weigeren, had zij reeds toestemmend geknikt.

„Laat mij spreken, Ned," verzocht zij nu met verstikte stem. „Deze heeren hebben er recht op, de waarheid te hooren."

„Zeer goed !" gaf Murray te kennen.

„Wien hebt gij op het kantoor aangetroffen ? Huntington Whistler ?" — Ethel knikte.

„Alleen ? Was de boekhouder Phelps er niet meer ?.. Kwam deze ook niet terug ? .... Werd tijdens uw aanwezigheid door een bode iets afgegeven of kwam er iemand ? .... Denk eens na. Door de firma Brown, Mc. Lean en Co. is een verpakt fleschje afgegeven, dat een nieuw bruispoeder inhield."

„Dat is niet het geval. Ik herhaal het, naar mijn weten kwam in die twee uren niemand."

„Hebt u zulk een pakket in het kantoor gezien ?" Murray hield er een in de hoogte.

„Ik weet het niet. Onduidelijk staat mij voor den geest, dat ik op .... op Mr. Whistler's schrijfbureau een dergelijk pakket heb zien liggen, waarmede zijn neef achteloos speelde, maar zeker kan ik het niet zeggen."

„Dat is echter van groot belang. De inhoud der flesch was vergiftigd, en aan dit vergif is Huntington Whistler gestorven. Hebt u hem uit een glas zien drinken ? .... Ook niet ? Dat komt mij onverklaarbaar voor." — Groote bevreemding klonk uit zijn stem.

„Ik was zóó opgewonden, dat ik ternauwernood op uiterlijkheden letten kon. Maar ik geloof zeker te kunnen verzekeren, dat tijdens mijn aanwezigheid die man niets gedronken heeft."

„Wie was er nog meer bij uw onderhoud tegenwoordig ?" vroeg de jeugdige aanklager.

„Nog meer ? Niemand."

„Denk eens goed na ! Gij moet het u kunnen herinneren ! Stond niet iemand achter het gordijn van een boekenkast verborgen ? Dicht achter den door Huntington Whistler ingenomen stoel ?"

Groote vrees was plotseling in Ethel's oogen te lezen. Met de hand aan het hoofd dacht zij ernstig na.

„Mijn hemel, was het dan toch geen schrikbeeld van mijn verbeelding ?" vroeg zij meer in zichzelf, terwijl alle aanwezigen, Ned niet uitgezonderd, haar met de grootste spanning aanzagen.

„Ja, ik herinner het mij : somtijds kwam het mij voor, alsof het groene gordijn recht tegenover mij zich bewoog, op en neder ging, precies alsof er een mensch achter verborgen stond. Maar ik zei u reeds, ik was zóó opgewonden, mijn denken en voelen werden zóó uitsluitend door één zaak bezig gehouden, dat ik onbekwaam was, op iets anders acht te geven. Slechts werktuiglijk heb ik hem gezien. Nu eerst, nu u er mij om vraagt, kan ik er mij een beeld van vormen. Ik geloof nu ook, dat achter het gordijn iemand stond verborgen."

„U hebt echter den man niet gezien ?"

En toen Ethel slechts met het hoofd schudde, ging hij door : „Kunt u ook niet vermoeden, wie achter het gordijn gestaan heeft ? .... Niet ?.... Zeg eens, wie maakte voor u dan de deur van het privékantoor open ?" — „Mijn verloofde gaf mij een sleutel ...."

„Dat geeft u toe !" viel de hulpdistrictsadvocaat, met een nijdigen blik op Ned, in de rede, die tevergeefs een afwerend gebaar had trachten te maken.

„U deedt de deur derhalve open en ging binnen."

„Neen, ik trachtte tevergeefs de deur te openen. Ze was van binnen dicht gegrendeld. Maar de deur van het hoofdkantoor vond ik niet gesloten. Toen ik binnenging, stond de deur open en in het privékantoor was Huntington Whistler."

„Interessant, nietwaar ?" vroeg de aanklager. „De jury moet er wel acht opgeven, dat de sleutel dezer tusschendeur in den gesloten lessenaar van den boekhouder is gevonden.

Bij deze gelegenheid zou ik u gaarne nog iets vragen, getuige ....."

Hij raadpleegde de vóór zich liggende aanteekeningen en wendde zich nu weder tot Ethel.

„Kwam Mr. Phelps geregeld bij u aan huis ?"

„Daarvan kan geen sprake zijn. Maar hij kwam bijna dagelijks namens Mr. Whistler, bracht mij bloemen van dezen ; ook brieven enz. Mijn kamermeisje sprak gaarne met hem ; ik liet hem bijna iederen keer ook een glas wijn geven."

„Hij was dus eenigszins 'n soort vertrouweling, wien u ook wel wat toevertrouwde, wellicht ook als tusschenpersoon tusschen u en Huntington Whistler gebruikte ?"

„Dat zou mij niet ingevallen zijn. Ik was vriendelijk tegen den man, van wien ik wist dat hij vroeger een betere maatschappelijke positie bekleed had, dat is alles."

„Het is u bekend, dat deze Mr. Phelps ondertusschen gevangen genomen is ? .... Niet ? Nu, hij denkt juist het tegenovergestelde van u te zeggen. Wij zullen hem er later over hooren."